

Леонід Дмитрович Гурман



кандидат педагогічних наук,
доцент, працює у вузі з 1991 р.,
завідувач кафедри легкої атлетики
з методикою викладання з 2002 р.

Він надто змалку захоплювався музикою і не менш любив спорт. Хто б тоді міг подумати, що для звичайного сільського хлопчика це буде не просто захоплення, а одна професія буде почергово змінювати іншу. І так завжди, ніби закономірно, переплітаючись одна з одною, створювати міцну спіраль професійного життя. Хоч вже давно все-таки важелі схилились у бік спорту, музика присутня завжди: чи то гра на фортепіано, баяні, гітарі вдома у звичайний день, чи то святковий вечір в університеті, чи просто гарна мелодія в авто. Не зайве буде і сказати, що ця людина обдарована організаторськими та господарськими здібностями. А на запитання „Чому б ще могли себе присвятити?“, відповів: „Думаю, бізнесу. Є у мене така жилка“. Про таких людей кажуть: „Якщо талановитий, то у всьому“.

Народився Гурман Леонід Дмитрович 27 березня в с. Немиринці Городоцького району Хмельницької області в сім'ї селян-колгоспників. Батько – Дмитро Антонович Гурман, працював водієм у колгоспі. Надзвичайно трудолюбивий чоловік, саме він пізніше привив своїм дітям цю рису. Адже всього у своєму житті досягав власною працею, залишившись сиротою ще

зовсім дитиною у важкі воєнні та повоєнні часи. Мати – Антоніна Миколаївна Гурман, кваліфікований ветеринарний лікар. Чуйна, добра, дбайлива жінка присвятила життя своїй сім'ї, ставши назавжди взірцем, берегинею домашнього вогнища. Подружжя Гурманів виховало трьох синів: Леоніда, Володимира та Олександра.

Буденність стирає з пам'яті дні, неділі, місяці, але найяскравіші моменти, такі собі маяки у вирі життя, залишаються назавжди, формуючи людську сутність, характер, врешті-решт долю. Поринаючи у спогади про дитинство, найстарший син Леонід згадує невеличкий будиночок на окраїні села, запах свіжовипеченого хліба і парного молока. Весь день в турботах батько, на плечах якого велика сім'я, порається по господарству мати, а на столі з умілих рук бабусі пахне смачна вечеря. Ось так в купі, важко чи весело, але так по-родинному затишно жили Гурмани.

Як і багато хлопців-однолітків Леонід найбільш з-поміж усіх шкільних предметів любив і вирізняв фізичну культуру, брав участь і перемагав у змаганнях з різних видів спорту. Проте це захоплення не заважало успішно опанувати інші науки. Від природи жвавий і активний хлопчик цікавився усім. Якось приїхавши в гості до двоюрідного брата, побачив на лаві величезний баян, взяв до рук і забренькав на парах клавіш. Цікавість відіграла вирішальну роль. Без можливості навчатись у музичній школі (такої у селі не було), але за наявності завітного бажання Леонід навчився грати сам, спираючись на свій слух і на деякий досвід з уроків музики.

По закінченні восьмирічки у 1973 р. юнак вступив до культосвітнього училища м. Кам'янця-Подільського на відділення народних інструментів. До речі, вперше почув про це мальовниче та історичне місто з уст сільського директора будинку культури, який ще тоді помітив неабиякі здібності та потяг Леоніда до музики.

Студентські роки незабутні та неповторні. Адже саме в цей період молода людина, відриваючись від сімейного гнізда, як пташеня вирушає у вільний політ. Так вона вчиться самостійності, відповідальності за власні

вчинки. Відкривалася нова сторінка життя, що зафіксувала перше професійне становлення особистості юнака. Неоціненну роль у цьому відіграли учителі авторитетні, суворі, але справедливі, професіонали у своїй справі: Грек О.О., Слюсар Б.І., Федоров А.С. В училищі, крім того, що опановував музичні інструменти (баян, фортепіано, гітара), хорове мистецтво, продовжував займатись спортом. Три роки навчання промайнули швидко і цікаво. За плечима вже є деякі знання та досвід, а в руках диплом про закінчення культурно-освітнього училища по спеціальності культурно-освітня робота. Рішенням Державної кваліфікаційної комісії від 1 липня 1977 року Гурману Леоніду Дмитровичу присвоєно кваліфікацію клубного працівника, керівника самодіяльного оркестру народних інструментів.

Проте на цьому зупинитись сповнений амбіцій юнак не збирався. Але це буде потім. Бо попереду ще два роки чоловічої школи – служба в армії. Перших шість місяців пройшли в учбовій частині ст. Вапнярки Вінницької області, де Гурман Л.Д. закінчив повний курс 50-ї військової авіаційної школи механіків по спеціальності „Експлуатація приборного обладнання літаків” і отримав кваліфікацію механіка-прибориста по анероїдно-мембранному і кисневому обладнанню, а решта – в авіаційній частині збройних сил м. Луцька. Керівництвом військової частини за сумлінну службу і активну участь у художній самодіяльності неодноразово нагороджувався грамотами та дипломами. Після демобілізації вирішив таки присвятити життя улюбленій справі – спорту.

У 1980 р. повернувся до Кам'янця-Подільського і вступив до педагогічного інституту на факультет фізичного виховання. Цікавим є те, що коли навчався в культосвітньому – займався спортом, а коли серйозно зайнявся спортом – музикою заробляв на життя. Гурман Л.Д. успішно займався в групі підвищення спортивної майстерності з метання молота. Цьому сприяли і добрі фізичні данні, і професійний тренер Шинкарюк А.І., який покладав надії на обдарованого студента. Проте не довелося досягти високих результатів у спорті через перенесення досить важкої травми плечового суглобу.

Значний вплив на формування Леоніда Дмитровича Гурмана як майбутнього професійного педагога справили, як він їх називає, „наставники мудрі, вимогливі”: Качур В.М., Сінгаєвський С.М., Теслюк В.В., Ковальчук М.М., Кривогорський Б.Є., який, між іншим, наполягав і радив Леоніду не зупинятись на досягнутому, а підвищувати свою майстерність вже у вищій школі.

У житті дуже часто бувають збіги, проте після деяких випадків розумієш, що все є закономірно. Доля визначила професійне майбутнє студента Леоніда Гурмана. Після закінчення III-го курсу він проходив практику в оздоровчому таборі на базі школи №16, де зарекомендував себе як організована, товариська, принципова, доброзичлива людина і проявив схильність і природні задатки до педагогічної роботи. Саме за цих обставин було запропоновано роботу в середній загальноосвітній школі №14. Отже, навчання за індивідуальним графіком на четвертому курсі молодому вчителю довелося поєднувати разом із роботою. В 1984 р. закінчив навчання у вузі, отримавши кваліфікацію вчителя фізичного виховання та звання вчителя середньої школи.

Крім того, що Леонід Дмитрович майже з перших днів заявив про себе як професійний і цікавий педагог, використовуючи творчий підхід до проведення уроку, знаходячи завжди спільну мову навіть з так званими „важкими” учнями, він проявив себе також як умілий, талановитий організатор туристичних походів, спортивних змагань у школі (до речі, брав участь у найрізноманітніших конкурсах з художньої самодіяльності, спортивних змаганнях серед вчителів, завойовуючи пальму першості), а також як дбайливий господарник. Цей момент заслуговує особливої уваги, так як на чолі з Гурманом Л.Д. при допомозі досвідчених викладачів Клеймьонова О.І. та Філонова В.О. і при підтримці директора Юровського В.В., ряд інших викладачів-колег брали безпосередню участь в розбудові спортивної бази ЗОШ №14, а це як будівництво, так і обладнання гімнастичного залу, спортивних майданчиків.

З 1986 року протягом п'яти років Леонід Гурман працює в літніх піонерських таборах в Польщі (міст Пултуск, Чеханов, Млава) на посаді педагога з фізичної культури, інструктора по плаванню, музичного керівника.

Переломною датою у професійному зростанні став 1991 рік. Гурман Л.Д. за запрошенням декана Сінгаєвського С.М. перейшов працювати викладачем на кафедру легкої атлетики з методикою викладання, розпочавши нову науково-педагогічну діяльність. Та й для написання кандидатської дисертації вже був матеріал і досвід, який накопичився за період роботи в школі.

Клуб атлетичної гімнастики для старшокласників у школі №14 (Гурман Л.Д. безпосередньо брав участь у його створенні та у проведенні секційних занять) став основою дослідження. Науковим керівником було призначено член-кореспондента УАН національного прогресу, кандидата педагогічних наук, старшого наукового співробітника Зубалія М.Д.

Слід віддати належне місце високопрофесійному педагогові Солопчуку М.С., який відіграв значну і особливу роль у формуванні майбутнього кандидата педагогічних наук, ставши Гурману Л.Д. справжнім наставником, дружнім порадником і консультантом з питань написання дисертації. В остаточній редакції вона отримала назву „Педагогічні умови підвищення рівня фізичної підготовленості старшокласників у процесі позакласної роботи”.

Рішенням спеціалізованої вченої ради Інституту педагогіки АПН України 24 жовтня 1997 року Гурману Леоніду Дмитровичу присуджено науковий ступінь кандидата педагогічних наук.

З 1998 по 2002 р. р. Леонід Дмитрович обіймає посаду старшого викладача кафедри легкої атлетики з методикою викладання Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету.

Надзвичайна працелюбність, активна життєва позиція та професіоналізм дали свої плоди. 06.06.2002 р. вчена рада університету майже одностайно обрала та призначила його на посаду завідувача кафедри легкої атлетики з методикою викладання, яким є і досі.

Гурман Леонід Дмитрович проводить навчальні курси з легкої атлетики, теорії та методики дитячого і юнацького спорту, керує написанням курсових, дипломних, магістерських робіт, науково-дослідною роботою студентів факультету фізичної культури. Постійно працює над підвищенням власного науково-методичного рівня. Справжньою винагородою за це стало рішення Атестаційної колегії 16 червня 2005 р. про присвоєння вченого звання доцента кафедри легкої атлетики з методикою викладання. Загальна кількість наукового доробку становить поки що понад 25 праць.

Крім щоденної роботи на кафедрі з безліччю інших нагальних проблем, які потрібно вирішувати, керівник з господарською завзятістю багато уваги приділяє реконструкції спортивної бази. Вже давно викладачі, спортсмени і навіть прості перехожі помічають позитивні зміни у вигляді стадіону. Адже він розуміє, що без належної бази неможливий нормальний навчальний процес і прикладає максимум зусиль, щоб ці зміни відбувались якомога частіше. З-під його дбайливої руки сірі стіни набули яскраво-бежевого кольору, побудовано нове складське приміщення, відремонтовані бігові доріжки, чітко окреслені межі спортивного ядра огорожею і це ще далеко не весь перелік проведеної роботи.

Хто ж сьогодні Гурман Леонід Дмитрович? Це, перш за все, професійний педагог у розквіті творчих сил, енергійний, сповнений бажання працювати і передавати свій досвід молодому поколінню.